

Komemorativno obraćanje u povodu smrti gđe. dr.sc. Višnje Lovrek

Višnje više nema! Iako smo znali da situacija nije dobra, niti nakon ovoliko vremena nije lako pomiriti se s tom neumitnošću. Dva su razloga za to:

- To je enormno prerano, žalimo za nekim tko ode u 80-ima ili 90-tima, a kamoli za nekim tko nas je napustio u 60-ima;
- Životni duh i energija koju je oduvijek, pa i usprkos bolesti pokazivala Višnja, bili su nespojivi s ovakvim ishodom, pogotovo tako brzim, gotovo iznenadnim.

Što reći sada na kraju? Najviše što možemo učiniti je prisjetiti se Višnje i pokušati i osobno i profesionalno ugledati se na nju. Dakle, biti puni života, energični i angažirani, ustrajni u postizanju nekog cilja, sa svrhom. Biti aktivni u pokušaju da svijet učinimo barem malo boljim! Razmišljati o uzrocima i mogućim posljedicama, pa čak i na primjerima kao što je njezin prerani odlazak.

Evo, koincidira s ovim trenutkom, upravo se na Rebru gdje smo zajedno radili, te gdje se ona na kraju liječila, razmatra kako smanjiti gotovo epidemiju ove opake bolesti. Postavlja se pitanje mora li polovica žena s takvom dijagnozom umrijeti, njih više od tisuću godišnje u Hrvatskoj? Struka u fokus stavlja nove lijekove, pod upitnik stavlja mogućnosti u preventivi, odnosno u ranom otkrivanju.

Mi svi u HDMI smo bliski medicinskim krugovima. Zašto naš sjećanje na Višnju ne bismo pretvorili u pokušaj davanja skromnog doprinosa rješavanju ove dileme? Kao liječnici i drugi zdravstveni djelatnici, ne možemo li svatko na svojem mjestu – u ordinacijama, bolnicama, osiguranju i drugdje - promovirati svijest o potrebi sustavnije borbe protiv raka? Kao i Višnja, koja je uvijek svakome rekla svoj stav, ne možemo li izazvati autoritete da učine više na dostupnosti lijekova? No osobno pozivam da razmislimo, je li trebamo bespogovorno vjerovati da je težište bitke na super-lijekovima, a ne na preventivi i ranoj dijagnozi?

Da je rješenje u lijekovima koji su nedostupni u Hrvatskoj, jedan Steve Jobs bi bio još uvijek među nama! Preventiva nažalost neće vratiti Višnju, no može spasiti stotine žena godišnje. Sustavno trebamo analizirati ovu epidemiju, naročito u pogledu manjkavosti u ranoj dijagnostici. Liječnici teško da postižu slavu preventivom – Višnji djed je izuzetak! Želio bih da HDMI poradi na tome, kao zalag za konstruktivno sjećanje na Višnju.

Sve ovo o njoj zvuči kao notorni stereotip: „O mrtvima sve najbolje!“. Taj stereotip mislimo često i u ovakvim prigodama, naravno da smo pristojni da ga ne izričemo. Zašto ga ja izričem? Zato jer je to ovdje izuzetak koji potvrđuje pravilo! Višnja je radila u mislim šest različitih tvrtki, imao sam prilike razgovarati s mnogim od njezinih šefova i suradnika. Ne mogu se sjetiti druge osobe osim nje, o kojoj bi komentari joj bili jedinstveno pozitivni. Dakle, bilo je rečeno sve najbolje o njoj i dok je bila među nama!

Kada se govori o nekome, pokušavamo u nekoliko riječi izreći njegove osobine. Pokušao sam to za Višnju i vidio da je „osobina“ kriva riječ. Za nju je mnogo bolja karakterizacija riječju „odlika“! Neke od njih sam već rekao, no kada bih želio sažeti ono što najbolje poznajem, a to je obrazac ponašanja u poslu, rekao bih: „nenametljiva izvrsnost“! Takve odlike su se dalje granale u superiornu ekspertizu, odlično planiranje, vođenje timova, ostvarivanje postavljenih zadaća. Na drugoj strani, to je uvijek bio ljudski pozitivan odnos s

kolegama, profesionalno korektan odnos s poslovnim partnerima, poštivanje hijerarhije uz ustrajanje na integritetu struke.

Ne mogu znati tko i kada će meni držati ovakav govor, no može slobodno reći da me se treba sjećati na način da izbjegavate moje greške i ponavljate ono što sam radio dobro. Za Višnju uistinu najiskrenije mislim da ćemo se teško sjetiti nečega važnoga iz njezine ljudske i profesionalne ostavštine što bismo trebali izbjegavati. Onaj drugi, pozitivni dio, nemjerljivo preteže i zato se trebamo sjećati naše drage Višnje na način da se sami držimo njenih visokih ljudskih i profesionalnih standarda. Bila nam je čast, privilegija i sreća dijeliti s Višnjom zajednički put!

Koristim ovu priliku još jednom izraziti najdublju sućut njezinoj obitelji: Maji, Goranu i Ignacu.

Miroslav Mađarić